

Рим утвърждава видението — номер девет

Отхвърляне на основите: спорът около „Всекидневната“ и последиците от отричането на истината в адвентното пророчество

Jeff Pippenger
2024-08-21

Понастоящем разглеждаме пророческата линия на споровете в адвентната история, възникнали относно различните символи на Рим. Понастоящем разглеждаме „ежедневната“ в книгата на Даниил. Този спор представлява отхвърляне на основите на адвентизма, отхвърляне на авторитета на Духа на пророчеството и отхвърляне на вестителя, избран от Бога. Отхвърлянето на делото на Милър също така представлява отхвърляне на наставлението, дадено на Милър от небесни ангели, които водеха Милър към неговото разбиране на вестта, породена от увеличаването на знанието, когато книгата на Даниил бе разпечатана през 1798 г.

Онези, които отхвърлят истината, която в 2 Солунци разпознава силата (езическия Рим), възпираща папската власт да бъде явена, показват, че не любят истината; и понеже отхвърлят любовта към истината, те приемат лъжа. А лъжата от своя страна им докарва силна заблуда. Лъжата е причината, а силната заблуда, която приемат, е следствието. Липсата на любов към истината е тяхната подбуда. Лъжата представлява избора на плуралистично приемане на библейското учение, за разлика от онези, които вярват в абсолютната истина. Ето защо представянето у Исая на Павловата силна заблуда е изразено като заблуди, а не просто като една заблуда. Другата група са онези, които любят истината, приемат предпоставката за абсолютна истина и са определени от Исая като хора, които треперят пред Божието слово.

Тъй казва Господ: Небето е Мой престол, а земята — подножие на нозете Ми; какъв е домът, който Ми съграждате? и кое е мястото на Моя покой? Защото всичко това Моята ръка е сътворила, и така е станало всичко това, казва Господ; но към този ще погледна: към бедния и съкрушения духом, и към онзи, който трепери пред словото Ми. Който коли вол, е като че убива човек; който жертва агне, като че отсича кучешка шия; който принася принос, като че принася свинска кръв; който кади с тамян, като че благославя идол. Да, те избраха своите собствени пътища, и душата им се наслаждава в техните мерзости. И Аз ще избира техните заблуди и ще докарам върху тях онова, от което се боят; защото, когато повиках, никой не отговори; когато говорих, те не послушаха; а вършиха зло пред очите Ми и избраха онова, в което не благоволих. Чуйте словото Господне, вие, които треперите пред Неговото слово; вашите братя, които ви мразеха, които ви отхвърляха заради Моето име, казваха: Нека се прослави Господ; но Той ще се яви за ваша радост, а те ще се посрамят. Исая 66:1–5.

Онези, които треперят пред Божието слово, са изгнаниците на Израил, които в последните дни са представени като знаме.

И ще издигне знаме за народите, и ще събере изгонените от Израил, и ще събере разпръснатите от Юда от четирите краища на земята. Исаия 11:12.

Бог заявява, че именно Той е построил дома, за който онези, които принасят покварени приноси, твърдят, че са построили те. Именно на този дом те уповават, когато провъзгласяват: „това е храмът Господен“.

Застани при портата на дома Господен и прогласи там това слово, като кажеш: Чуйте словото Господне, всички вие от Юда, които влизате през тези порти, за да се поклоните на Господа. Така казва Господ на Силите, Израилевият Бог: Поправете пътищата си и делата си, и Аз ще ви направя да обитавате на това място. Не се уповавайте на лъжливи думи, като казвате: Храмът Господен, храмът Господен, храмът Господен е това. Еремия 7:2–4.

Онези, които „се уповават“ на лъжливи думи, са онези, които вярват на лъжа. Домът, който Господ изгради, бе въздигнат върху основата, която и Сам Той положи. Групата, която отказа да отговори, когато Бог призова, избра своите собствени пътища и намираше наслада в мерзости. Те избраха „пътища“ и „мерзости“ в множествено число, когато Йеремия заяви, че има само един път, по който да се ходи вътре в него.

Тъй казва Господ: Застанете по пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, къде е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си. Но те рекоха: Няма да ходим по него. Поставих още над вас стражи, които казваха: Внимавайте в звука на тръбата. Но те рекоха: Няма да внимаваме. Затова слушайте, народи, и знай, о, събрание, какво има между тях. Слушай, земя: ето, Аз ще докарам зло върху този народ, плода на техните помисли, защото не послушаха Моите думи, нито закона Ми, а го отхвърлиха. За какво Ми е тамянът, който идва от Шева, и благовонната тръстика от далечна земя? Всеизгарянията ви не са Ми угодни, нито жертвите ви са приятни за Мен. Еремия 6:16–20.

В петнадесета глава Йеремия нарича злото събрание, което не искаше да слуша, макар че имаше уши, „събрание на присмивателите“. На това събрание бе даден „страж“ както в историята на вестите на първия и втория ангел, така и отново в историята на третия ангел, но те отказаха да ходят в добрия път, който е старите пътеки. Вместо това те ходеха по „пътищата“. Поради тази причина Исаия посочва, че Бог ще избере множество заблуди, защото те избраха множественост от лъжливи пътища вместо абсолютния път на старите пътеки. Както и в свидетелството на Исаия, поклонението на събранието на присмивателите е отхвърлено от Господа. Сестра Уайт пряко свързва Исайевата множественост от заблуди с Павловата силна заблуда и я поставя в контекста на отхвърлянето на основополагащите истини — основата, върху която Господ е изградил и изгражда Своя дом.

„Онзи, Който вижда под повърхността, Който чете сърцата на всички човеци, казва за онези, които са имали голяма светлина: „Те не са наскърбени и ужасени поради своето

нравствено и духовно състояние.“ Да, те избраха своите собствени пътища, и душата им намира наслада в мерзостите им. „И Аз ще избира тяхната заблуда и ще докарам върху тях това, от което се боят; защото, когато виках, никой не отговори; когато говорих, те не послушаха; но вършиха зло пред очите Ми и избраха онова, в което Аз не благоволих.“ „И затова Бог ще им прати силно заблуждение, за да повярват на лъжата“, понеже „не приеа любовта към истината, за да се спасят“, „а се наслаждаваха в неправдата.“ Исаия 66:3, 4; 2 Солунци 2:11, 10, 12.

„Небесният Учител попита: „Каква по-силна заблуда може да измами ума от преструвката, че градиш върху правилната основа и че Бог приема делата ти, когато в действителност извършваш много неща според светска политика и съгрешаваш против Йехова? О, това е голяма измама, омайваща заблуда, която завладява умовете, когато човеци, които някога са познали истината, вземат формата на благочестие за нейния дух и сила; когато предполагат, че са богати, забогатели и нямат нужда от нищо, докато в действителност имат нужда от всичко.“

„Бог не се е променил спрямо Своите верни служители, които пазят дрехите си неопетнени. Но мнозина викат: „Мир и безопасност“, докато внезапна погибел идва върху тях. Ако не настъпи цялостно покаяние, ако хората не смирят сърцата си чрез изповед и не приемат истината такава, каквато е в Исус, те никога няма да влязат в небето. Когато в нашите редици се извърши очистване, ние вече няма да почиваме безгрижно, хвалейки се, че сме богати и сме се обогатили, и нямаме нужда от нищо.“

„Кой може истинно да каже: „Нашето злато е изпитано в огън; нашите дрехи са неопетнени от света“? Видях как нашият Наставник посочваше дрехите на тъй наречената праведност. Като ги свали, Той откри осквернението отдолу. Тогава ми каза: „Не можеш ли да видиш как те престорено са прикрили своето осквернение и гнилоста на характера? „Как е станал верният град блудница!“ Домът на Моя Отец е направен дом на търговия, място, откъдето Божественото присъствие и славата са се оттеглили! Поради това има слабост и липсва сила.““ Свидетелства, том 8, 249, 250.

В този пасаж събранието на присмехулниците у Йеремиа е отъждествено с лаодикийците, които са неразумните девици.

„Състоянието на Църквата, представено от неразумните девици, е названо също и Лаодикийско състояние.“ Review and Herald, August 19, 1890.

Неразумните девици проявяват липсата си на елей при настъпването на Среднощния вик, когато приемат заблуда, съответстваща на собствения им предишен избор кой път да поемат, като същевременно отхвърлят старите пътеки на Йеремиа. Старите пътеки са мястото, където се намират покой и освежаване, а покоят и освежаването са късният дъжд.

„Бях насочена към времето, когато вестта на третия ангел приключваше. Силата на Бога бе почивала върху Неговия народ; те бяха изпълнили делото си и бяха приготвени за изпитния час пред тях. Бяха приели късния дъжд, или освежаването от присъствието на Господа, и живото свидетелство бе възстановено. Последното велико предупреждение бе прозвучало навсякъде и бе раздвижило и разярило жителите на земята, които не

искаха да приемат вестта.“ Ранни писания, 279.

Именно по време на изливането на Светия Дух силното заблуждение се излива върху неразумните лаодикийски девици, които не обичат истината и затова са избрали да повярват на лъжата вместо на истината. Отхвърлянето на истината се приравнява на отхвърляне на закона, защото Божият закон е въплътен в Неговите пророчески правила.

„Откровението не е създаване или измисляне на нещо ново, а проявяване на онова, което, докато не бъде открито, е било неизвестно на човешките същества. Великите и вечни истини, съдържащи се в Евангелието, се разкриват чрез усърдно изследване и чрез смиряване на самите нас пред Бога. Божественият Учител води ума на смирения търсач на истината; и чрез ръководството на Светия Дух истините на Словото му се правят известни. И не може да има по-сигурен и по-действен път към познанието от това да бъдем така направлявани. Обещанието на Спасителя беше: „А когато дойде Той, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина.“ Именно чрез предаването на Светия Дух ние биваме доведени до разбиране на Божието Слово.

„Псалмистът пише: „Как ще очисти младежът пътя си? Като внимава според Твоето слово. С цялото си сърце Те потърсих; не ме оставяй да се отклоня от Твоите заповеди.... Отвори очите ми, за да съзерцавам чудните неща от Твоя закон.“

„Наставлявани сме да търсим истината като скрито съкровище. Господ отваря разума на истинския търсач на истината; и Светият Дух го прави способен да обхване истините на откровението. Това има предвид псалмистът, когато моли очите му да бъдат отворени, за да види чудните неща от закона. Когато душата жадува за превъзходствата на Исус Христос, умът бива направен способен да обхване славите на по-добрия свят. Само с помощта на Божествения Учител можем да разберем истините на Божието Слово. В Христовото училище се учим да бъдем кротки и смирени, защото ни се дава разбиране за тайнствата на благочестието.“ Sabbath School Worker, 1 декември 1909 г.

Да се отхвърли вестта или методологията на късния дъжд, означава да се отхвърли Божият закон. Когато Еремия заявява, че „не послушаха думите Ми, нито закона Ми, а го отхвърлиха“, той е в съгласие с Осия.

Народът Ми загива поради липса на знание; понеже ти отхвърли знанието, и Аз ще те отхвърля, за да не бъдеш свещеник пред Мене; тъй като си забравил закона на своя Бог, и Аз ще забравя твоите чедра. Осия 4:6.

Знанието, което неразумните отхвърлят, е увеличаването на знанието, посочено от Даниил като настъпващо във времето на края. Във времето на края през 1798 г., а после отново във времето на края през 1989 г., настъпи увеличаване на знанието, което бе формализирано чрез вестителя, когото Бог избра да употреби, когато полагаше основата за всяко от тези две успоредни поколения. Тези основополагащи истини бяха подредени според определени библийски правила, които бяха разкрити на избраните вестители на съответните им истории; и тези основополагащи истини са древните пътеки на Еремия, и те са истините, които в крайна сметка представляват маслото на вестите за среднощния век и за силния век.

Късният дъжд поражда вестта на Среднощния вик в историята на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, а след това поражда вестта на силния вик в историята на събирането на другото Божие стадо, което все още е във Вавилон. Късният дъжд е едновременно вест и методологията, която поражда вестта. Увеличаването на знанието у Даниил поставя началото на процес на изпитване в три стъпки.

И той каза: Иди си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере, но разумните ще разберат. Данаил 12:9, 10.

Нечестивите в Даниил са неразумните девици в Матей, които избират да запазят своето лаодикийско състояние. Тяхното състояние се проявява в третата стъпка от трите изпитания на Даниил, когато и мъдрите, и нечестивите биват изпитвани. Последното изпитание е мястото, където се извършва съдът и и двата класа проявяват дали имат маслото.

„Отново тези притчи учат, че след съда няма да има никакво време на изпитание. Когато делото на евангелието бъде завършено, незабавно следва отделянето между доброто и злото и участието на всяка група завинаги се определя.“ Притчи Христови, 123.

Проявлението на характера при третото изпитание определя поклонниците или като неразумен Лаодикиец, или като мъдър Филадельфиец. Последното изпитание се извършва във връзка с вестта на късния дъжд, която е била изведена най-вече чрез методологията на късния дъжд. Да се отхвърли методологията на късния дъжд означава да се постави една душа в положение, в което тя не може да разбере вестта на късния дъжд. Вестта и методологията са определени от Исая като последното изпитание.

Кого ще научи на знание? и кого ще направи да разбере учение? Отбитите от млякото и отдръпнатите от гърдите. Защото правило след правило, правило след правило; ред след ред, ред след ред; тук малко и там малко. Понеже с заекващи устни и с друг език ще говори на този народ. На които каза: Това е покоят, с който можете да дадете покой на уморения; и това е освежаването; но те не искаха да слушат. Но словото Господне беше за тях правило след правило, правило след правило; ред след ред, ред след ред; тук малко и там малко; за да идат и да паднат назад, и да бъдат строшени, и уловени в примка, и хванати. Затова чуйте словото Господне, вие, присмехулници, които управлявате този народ, който е в Ерусалим. Понеже казахте: Направихме завет със смъртта и със шеол се споразумяхме; когато премине прииждащият бич, няма да дойде върху нас; защото направихме лъжата свое убежище и под измамата се скрихме. Затова така казва Господ Иеова: Ето, полагам в Сион за основа камък, изпитан камък, скъпоценен крайъгълен камък, сигурна основа; който вярва, няма да бърза. Съд също ще положи за мерило и правда за отвес; и градушката ще помете убежището на лъжата, и водите ще залее скривалището. И вашият завет със смъртта ще бъде унищожен, и вашето споразумение с шеол няма да устои; когато премине прииждащият бич, тогава ще бъдете стъпкани от него. Исая 28:9–18.

„Преливащият бич“ в библейското пророчество е прогресиращата криза на неделния закон, която започва с предстоящия скоро неделен закон в Съединените щати. Онези безумни, нечестиви лаодикийци, които не притежават „любовта към истината“ и следователно отхвърлят увеличаването на знанието, вярват, че „преливащият бич“ „няма да дойде“ върху тях, защото, наред с другото, са избрали да приемат лъжливо определение на един символ на Рим в библейското пророчество. Като постъпват така, те създадоха лъжлив пророчески модел, основан върху собствената им пророческа основа. Тяхната основа е построена върху пясък, който представлява множество ситно стрити камъни. Основата на мъдрите е построена върху единствената Канара.

Според Божията благодат, която ми е дадена, аз, като мъдър строител-майстор, положих основата, а друг гради върху нея. Но всеки нека внимава как гради върху нея. Защото никой не може да положи друга основа, освен положената, която е Исус Христос. И ако някой гради върху тази основа със злато, сребро, скъпоценни камъни, дърво, сено, слама, делото на всекиго ще стане явно; защото Денят ще го открие, понеже в огън се открива; и самият огън ще изпита делото на всекиго какво е. 1 Коринтяни 3:10–13.

Лъжливите основи са противопоставени на истинската основа, която е Христос Исус — Канарата. Истинската или лъжливата основа се разкрива в последното от трите изпитания на Данаил. Тя се „разкрива чрез огън“ — огъня на Вестителя на Завета, Който внезапно ще дойде в Своя храм. Тогава се явява една група, която е сключила завет със смъртта, и се явява една група, която е сключила завет на живот.

Ето, Аз изпращам вестителя Си, и той ще приготви пътя пред Мен; и Господ, Когото търсите, внезапно ще дойде в храма Си, именно Вестителят на завета, в Когото намирате благоволение; ето, Той ще дойде, казва Господ на Силите. Но кой може да издържи деня на идването Му? И кой ще устои, когато се яви? Защото Той е като огън на пречиствач и като сапун на тепавичарите; и ще седне като пречиствач и очистител на сребро; и ще очисти Левиевите синове, и ще ги претопи като злато и сребро, за да принасят на Господа принос в правда. Тогава приносът на Юда и Йерусалим ще бъде угоден на Господа, както в древните дни и както в предишните години. И ще се приближа към вас за съд; и ще бъда бърз свидетел против чародейците, и против прелюбодейците, и против лъжеклетниците, и против онези, които угнетяват наемника в надницата му, вдовицата и сирачето, и които лишават чужденеца от правото му, и не се боят от Мен, казва Господ на Силите. Малахия 3:1–5.

Вестителят на завета пристъпва в съд, когато процесът на изпитване в Даниил достига третото изпитание и мъдрите и нечестивите биват изпитани. Трестепенният процес на изпитване в Даниил започва във времето на края, когато книгата на Даниил е разпечатана и знанието се умножава. Умножаването на знанието се изяснява чрез делото на избрания вестител, който надига тръба. Към този вестител Малахия се обръща като към „вестителя“, който „приготвя пътя“ преди идването на Вестителя на завета, Който чрез огън разкрива кой е влязъл в завет с Него или кой е избрал да сключи завет със смъртта. В милеритската история Христос внезапно дойде в Своя храм на 22 октомври 1844 г., белег на пътя, който

предобразява близко предстоящия неделен закон.

„Идването на Христос като наш Първосвещеник в Пресвятото място за очистването на светилището, представено в Даниил 8:14; идването на Човешкия Син при Стария по дни, както е представено в Даниил 7:13; и идването на Господа в Неговия храм, предсказано от Малахия, са описания на едно и също събитие; и това също е представено чрез идването на младоженеца на сватбата, описано от Христос в притчата за десетте девизи в Матей 25.“ Великата борба, 426.

Последният от трите изпита на Даниил настъпва при скоро идващия неделен закон, когато Пратеникът на Завета идва, за да разкрие чрез огън кой е сключил завет с живот или със смърт, което е поставено в контекста на левитите. Когато Малахия описва мъдрите и неразумните девизи на Матей, които са лаодикийците и филиделхийците на Йоан, и мъдрите и нечестивите на Даниил, и двете групи биват изпитани чрез огън и тогава проявяват кой е, или кой не е, левит.

Левитите са символ на онези, които останаха верни в двете въстания на златните телци. Първото въстание е това на Аарон, а второто — въстанието на Йеровоам. И в двата примера левитите представляваха верните, и двата примера дават двама свидетели за верността на една група, представена от левитите, при скоро идващия неделен закон. Аарон направи златен телец. Златото е символ на Вавилон, а телецът е образ на звяр. След това той установи празник и безумният народ танцуваше гол около телеца. Целият им бунт беше основан и подбуден от отхвърлянето им на Мойсей, избрания вестител.

И Мойсей каза на Аарон: Какво ти стори този народ, та си навел върху него толкова голям грях? А Аарон каза: Да не пламва гневът на господаря ми; ти познаваш народа, че е предаден на зло. Защото ми казаха: Направи ни богове, които да вървят пред нас; понеже за този Мойсей, човека, който ни изведе от Египетската земя, не знаем какво е станало с него. И аз им казах: Който има злато, нека го свали. И те ми го дадоха; тогава го хвърлих в огъня, и излезе това теле. А когато Мойсей видя, че народът беше разюздан; (защото Аарон ги беше оставил да се разюздаят за срам между враговете им;) тогава Мойсей застана при портата на стана и каза: Който е на страната на Господа, нека дойде при мене. И всички левиеви синове се събраха при него. И той им каза: Така казва Господ, Израилевият Бог: Нека всеки препаше меч си от страни и минете напред-назад от порта до порта през целия стан, и нека всеки убие брата си, и всеки приятеля си, и всеки ближния си. И левиевите синове сториха според думата на Мойсея; и от народа паднаха в онзи ден около три хиляди мъже. Изход 32:21–28.

Онези, които танцуваха, бяха лаодикийци, които проявиха „срама на своята голота“, което е предупреждението на шестата язва — предупреждение за необходимостта правилно да се разбира тройният състав на съвременния Рим като змея, звяра и лъжепророка. Това предупреждение рязко противоречи на личното тълкувание на Урия Смит, което разруши истините, свързани с шестата язва и Армагедон.

Онези, които проявиха своето лаодикийско състояние, бяха отхвърлили авторитета на избрания вестител и проявиха същото объркано разбиране като онези, които избират да отъждествяват сатанинския символ на „ежедневната“ с благочестивия символ на Христовото служение в светилището. Те приписваха своето избавление на един символичен бог, но богът, когото избраха да почитат, беше символ на египетския бог, а Египет е символ на змея. Както при лаодикийския адвентизъм, те отхвърлиха истината, че „ежедневната“ е символ на езическия Рим, змея, и отъждествиха сатанинския символ като символ на Христос.

Сине човешки, обърни лицето си против фараона, египетския цар, и пророкувай против него и против целия Египет. Говори и кажи: Така казва Господ Йехова: Ето, аз съм против теб, фараоне, египетски царю, големи змее, който лежиш сред реките си, който си казал: Моя е реката ми, и аз сам си я направих. Езекиил 29:2, 3.

Бунтовниците на Аарон повярваха на лъжата, че един символ на змея, представен от златното теле, е богът, който ги беше избавил от робството на Египет. Лаодикийският адвентизъм вярва на лъжата, че един символ на езическия Рим (змея), представен от „ежедневната“, е символ на Христос, чието дело е да избавя хората от робството на греха чрез Своето служение в небесното светилище. Те също така отхвърлиха избрания вестител, както направи и лаодикийският адвентизъм в спора относно символиката на „ежедневната“.

В първото поколение (1844 до 1888) на Лаодикийския адвентизъм те отхвърлиха делото на Милър в определянето на седемте времена. Във второто поколение (1888 до 1919) те започнаха процеса на отхвърляне на истината за „ежедневната“. В третото си поколение (1919 до 1957) те се бяха върнали към разбирането на отстъпническия протестантизъм, че разбойниците от твой народ е Антиох Епифан. На 11 септември 2001 г. те отхвърлиха ролята на исляма в библейското пророчество, когато на тази дата дойде третото горко. Всяка от тези четири истини беше поддържана от Милър и е представена върху двете таблици на Авакум, и всяка е основополагаща истина, приписвана на делото на Милър, когото сестра Уайт нарича „избраникът“.

Бунтът на Йеровоам започна с началото на северното царство, което се състоеше от десетте племена, направили Йеровоам свой първи цар. Йеровоам направи два златни телци и постави единия във Ветил, което означава дом Божий, а другия в Дан, което означава съд. Заедно Ветил и Дан представляват съчетанието на църква (Ветил) и държава (Дан). И както при бунта на Аарон, телците бяха направени от злато, символ на Вавилон, и и двата бяха образ на звяр. Както и при Аарон, Йеровоам установи ежегоден празник и определи телците като боговете, които избавиха Божия народ от Египет.

И Еровоам рече в сърцето си: Сега царството ще се върне на Давидовия дом. Ако този народ отива да принася жертви в дома Господен в Йерусалим, тогава сърцето на този народ пак ще се обърне към господаря им, към Ровоама, царя на Юда; и те ще ме убият и ще се върнат при Ровоама, царя на Юда. Затова царят се посъветва, направи две златни телета и им каза: Тежко ви е да възлизате в Йерусалим; ето твоите богове, Израилу, които те изведоха от Египетската земя. И постави едното във Ветил, а другото сложи в

Дан. И това стана грях; защото народът отиваше да се покланя пред едното чак до Дан. И направи дом на високите места и постави свещеници измежду най-ниските люде, които не бяха от Левиевите синове. И Еровоам установи празник в осмия месец, на петнадесетия ден от месеца, подобен на празника, който беше в Юда; и принасяше върху олтара. Така направи той във Ветил, като жертваше на телетата, които беше направил; и постави във Ветил свещениците на високите места, които беше направил. И принасяше върху олтара, който беше направил във Ветил, на петнадесетия ден от осмия месец, именно в месеца, който беше измислил в собственото си сърце; и установи празник за израилевите синове; и принасяше върху олтара, и кадеше. 3 Царе 12:26–33.

Йеровоам „измисли в собственото си сърце“, което представлява делото на Урия Смит при въвеждането на „частно тълкуване“, върху което да изгради своя пророчески модел. Йеровоам последва образа на Аарон и по този начин представи погрешно един бог на Египет като истинския Бог. Богът, който и Аарон, и Йеровоам създадоха, се основаваше върху погрешно приложение на символа на двойственото естество на Рим като символ на държавничество и църковничество. И Аарон, и Йеровоам отъждествяваха образ на драконовата сила със символиката на образ на звяра. Следователно и двете тези свещени истории на бунт представят великото изпитание на Божия народ, чрез което ще бъде решена вечната му участ. Според вдъхновението това изпитание е изпитанието, свързано с образуването на образа на звяра.

Първото противоречие относно символа за Рим като разбойниците на твоя народ, което намери място върху пионерската схема от 1843 година, поддържаше, че Антиох Епифан е разбойникът, вместо факта, че разбойниците са Рим. Първото противоречие представляваше последното противоречие относно това, че разбойниците на твоя народ са Рим, където сега се твърди, че Съединените щати са разбойниците, а не Рим. Обаче Антиох е символ на Съединените щати в стихове десети до петнадесети на Даниил единадесета глава, така че началната лъжа и крайната лъжа относно това кой е представен са еднакви.

Тъмнината и объркването относно това какво представляваше Антиох в последните дни поражда объркване относно образа на звяра, както стана и при бунта на Аарон и Еровоам. Объркването относно образа на звяра настъпва именно във времето, когато великото изпитание за Божия народ е формирането на образа на звяра.

„Господ ми е показал ясно, че образът на звяра ще бъде издигнат преди да приключи времето на благодатта; защото той трябва да бъде голямото изпитание за Божия народ, чрез което ще се реши вечната му съдба. Вашето становище е такава смесица от несъответствия, че само малцина ще бъдат измамани.

„В Откровение 13 този въпрос е ясно представен; [Откровение 13:11–17, цитирано].“

„Това е изпитът, който Божият народ трябва да премине, преди да бъде запечатан. Всички, които са доказали своята вяроност към Бога, като са спазвали Неговия закон и са отказали да приемат един лъжлив съботен ден, ще застанат под знамето на Господа Бога Йехова и ще получат печата на живия Бог. А онези, които отхвърлят истината с небесен

произход и приемат неделната събота, ще получат белега на звяра.“ Manuscript Releases, volume 15, 15.

Когато Сестра Уайт одобри възгледа на Милър, че „ежедневната“ представлява езическия Рим, тя заяви, че от 1844 г. насам са били възприети „други възгледи“, в множествено число, които са породили „тъмнина и объркване“. Объркването, породено от лъжливи възгледи относно „ежедневната“, която е символ на езическия Рим, като „грабителите на твоя народ“, поражда объркване и тъмнина относно разграничението между Рим и образа на Рим.

Първите и последните спорове относно един символ на Рим възникнаха между един някогашен заветен народ, който бе отминаван, и един народ, който тогава ставаше новият заветен Божий народ. Спорът включваше и нежелание да се следва утвърденото правило на граматиката, тъй като думата „също“ в четиринадесети стих бе отхвърлена от протестантите, които по този начин твърдяха, че грабителите трябва да бъдат същата сила, представена в предходните стихове.

Това представляваше изопачаване на Писанията, когато Антиох бе принуден да бъде „разбойниците“. Това беше частно тълкуване, защото всяко лъжливо учение, противопоставено на истината, е частно тълкуване. Самият спор се превърна в основополагаща истина, понеже бе отбелязан върху пионерската карта от 1843 г. Утвърждаването на картата чрез вдъхновение потвърди и узакони „разбойниците“ като символ на Рим и увеличи сериозността на тази истина, защото да се отхвърли това учение означаваше да се отхвърлят и двете — основите и авторитетът на Духа на пророчеството.

Правилното разбиране за разбойниците измежду твоя народ, представляващи Рим, бе прибавено към пророческия модел, който ангелите дадоха на Уилям Милър, понеже то съответстваше на пророческия модел, който той достигна да разбере и да представи, а именно: че езическият и папският Рим бяха основата на всичките му пророчески приложения.

Частното тълкуване на Урия Смит, което отъждествява царя на север в тридесет и шести стих на Данииел единадесета глава с Франция, а след това в четиридесети стих — с Турция, представляваше две неверни отъждествявания на царя на север. Отхвърлянето от страна на Смит на основите през 1863 г. породиха слепота, която не му позволи да види едно от най-основните правила на пророчеството, а именно: че приблизително по времето на Христос пророчеството представяше съвременните духовни сили, които бяха предобразени от древните буквални сили. Павел изрично поучаваше тази истина, когато посочи, че първо идва буквалното, а след това — духовното.

Но първо не е духовното, а естественото; а след това — духовното. 1 Коринтяни 15:46.

Смит беше от народа на завета, който бе заменил отстъпилото протестантство като Божий народ, но той застана в защита на техния бунт, когато отхвърли „седемте времена“ и въведе своята карта от 1863 година. Прилагането на неговото частно тълкуване породиха лъжливо разбиране за Армагедон в шестнадесета глава на Откровение, което е още едно изпитание

относно правилното разбиране за Рим.

С първия спор относно разбойниците Смит представяше онези, които бяха участвали в първото изпълнение на притчата за десетте девици. Следователно чрез личното си виждане за северния цар той представя заветен народ, който биваше отминаван между 1856 и 1863 г., докато се превръщаше в Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден. Както и при протестантите в спора за разбойниците, Смит пренебрегна граматическия авторитет на пасажа, който той извърти чрез своето частно тълкуване, защото в граматическо отношение северният цар от стих тридесет и първи до стих четиридесет и пети винаги и единствено е папската власт.

Със спора относно „всекидневната“ бяха въведени лъжи в адвентната история от Уили Уайт и А. Г. Даниелс, за да бъде поддържан старият протестантски възглед, че „всекидневната“ представлява Христовото служене в светилището. Тази конкретна история е била установена в Таблиците на Авакум, но е важно да се отбележи лъжесвидетелството, свързано с насърчаването и утвърждаването на този неправилен възглед, защото правилното разбиране беше разпознато от Милър във 2 Солунци, където въпросът е противопоставянето между онези, които обичат истината, и онези, които вярват на лъжата.

Спорът относно „ежедневната“ прибавя към разбирането „правило след правило“, че последният спор с Рим се разиграва във времето на изливането на Светия Дух. Докато Светият Дух се излива отгоре, една сила отдолу се надига и завладява онези, които я приемат като Божия сила, макар че тя е силна заблуда.

„Двете велики сили в спора действат — едната отдолу, другата отгоре. Всеки човек е под тайното влияние на едната или на другата, и делата му ще разкрият характера на вдъхновението, от което произтичат. Онези, които са съединени с Христос, винаги ще действат по Христовите линии. Онези, които са в единство със Сатана, ще действат под вдъхновението на своя водач, противопоставяйки се на силата и действието на Светия Дух. Волята на човека е оставена свободна да действа, а чрез действието се разкрива какъв дух въздейства върху сърцето. „По плодовете им ще ги познаете.“ The 1888 Materials, 1508.

Пророческият контраст в спора относно „ежедневната“ се състои в отъждествяването на символ на змея като символ на Христос. Онези, които отхвърлят истината, отхвърлят също и ролята на Милър, който откри тази истина, и по този начин отхвърлят Светия Дух и извършват непростимия грях.

В следващата статия ще разгледаме един спор относно Рим, възникнал малко след 11 септември 2001 г.

„Живеем във време, когато животът е най-скъп и най-интересен. Краят на всичко е близо. Поразителни развития ще се разгръщат непрестанно пред нас; защото невидими сили действат, проявявайки усилена дейност. Силите на тъмнината отдолу въздействат върху човешките оръдия, а зли човещи сътрудничат на злите ангели, за да воюват против Божиите заповеди и вярата в Исус; в същото време една сила отгоре въздейства върху

онези, които се поддават на Божественото влияние, и Божият народ сътрудничи на небесните разумни същества. Нищо по-малко от истинска, неподправена вяра няма да устои на напрежението, което ще дойде върху всяка човешка душа в тези последни дни, за да я изпита и опита. Бог трябва да бъде нашето прибежище; не можем да се уповаваме на форма, изповед, церемония или положение, нито да мислим, че понеже имаме име, че живеем, ще можем да устоим в деня на изпитанието. Всичко, което може да се разклати, ще се разклати, а онези неща, които не могат да бъдат разклатени от измамите и заблужденията на тези последни дни, ще останат. Приковете душата към Вечната Канара; защото единствено в Христос ще има безопасност. Исус описа дните, в които живеем, като опасни дни. Той каза: „Както беше в Ноевите дни, така ще бъде и при пришествието на Човешкия Син. Защото както в дните преди потопа ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха, до деня, когато Ной влезе в ковчег, и не разбраха, докато дойде потопът и ги отнесе всички; така ще бъде и при пришествието на Човешкия Син.“ „Също така, както беше в дните на Лот: ядяха, пиеха, купуваха, продаваха, сядяха, строяха; но в деня, когато Лот излезе от Содом, огън и сяра заваляха от небето и ги погубиха всички. Тъй ще бъде и в деня, когато се яви Човешкият Син.“ „А когато Човешкият Син дойде в славата Си и всички свети ангели с Него, тогава ще седне на престола на славата Си; и пред Него ще бъдат събрани всички народи; и ще ги отдели едни от други, както овчарят отделя овцете от козите; и ще постави овцете от дясната Си страна, а козите — от лявата. Тогава Царят ще каже на онези от дясната Си страна: Елате, благословени от Моя Отец, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света.“ Нашият път в този живот ще определи вечната ни участ там; от нас зависи да кажем дали ще бъдем с онези, които наследяват Божието царство, или с онези, които отиват във външната тъмнина. Бог е направил всичко необходимо за нашето спасение; нека, прочее, се възползваме от онова, което е било придобито с безкрайна цена. „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ Youth Instructor, 3 август 1893 г.“